



НЕБЕСНА КРИНЦЯ

**А хто питиме воду, що
Я йому дам, прагнути
не буде повік, бо вода,
що Я йому дам, стане
в нім джерелом тієї води,
що тече в життя вічне.**

№ 10(102)
1.10.2021 р.

Всеукраїнська щомісячна християнська газета
Розповсюджується безкоштовно. Друкується на пожертви читачів

Осінь часто називають щедрою, тому що ця пора року завжди тішить нас щедрими урожаєм та забезпечує необхідний запас овочів та фруктів на наступний рік. І ми вже давно звикли до цього в нашій благословенній Богом Україні, – наша осінь справді щедра пора року. Творець світу воістину наділив нашу землю і красою, і врожайністю. Навіть у посушливі роки, які останнім часом трапляються через зміну клімату, ми ніколи не залишаємося без хліба чи овочів. Якщо звернутися до історичних фактів, то українська земля по милості Божій не знає, що таке неврожай чи голод вже понад 70 років. Останній голод, який забрав життя близько мільйона українців, стався в 1946–1947 рр., у повоєнні роки. Причиною неврожаю була не тільки посуха, а й гострий дефіцит робочої сили, худоби та техніки. Ситуація погіршилася також через повне вилучення запасів хліба у селян за наказом влади. Голод охопив майже всі українські території, тільки західні області зібрали достатній врожай. Саме завдяки можливості потрапити до цих регіонів і купити чи виміняти довгоочікуваний клуночок зерна виживало багато людей з інших регіонів України. Деякі українці, які пережили ці страшні часи, зараз ще живі й можуть поділитися своїми спогадами. Моя мама завжди говорила, коли згадувала своє дитинство: «Я думала, що ніколи не зможу наїстися хліба!» Дякувати Богу, ні ми, ні наші діти не знають, що таке голод.

Взагалі, вираз «щедра осінь» – це метафора. Насправді, щедрим є наш Творець, який посилає врожай українським нивам, садам та городам. Тому, споживаючи чудові дари рідної землі, не забуваймо про вдячність Творцеві. Адже вдячність Богу – це не тільки визнання нашої залежності від Нього, – вдячне серце відкриває людині шлях до Божих благословів. Бог чекає від нас подяки та поклоніння. Але Він бажає, щоб ми робили це свідомо, а не обрядово. Тому в Біблії дуже багато місць говорять нам про Божу турботу за людство. Коли ми про це розмірковуємо, до нас приходить захоплення від усвідомлення Божої величі та любові. Тоді наша хвала і подяка Творцеві йде із глибини серця, а не тільки із розуму. У всіх сферах нашого життя, як в духовній, так і у фізичній, Бог очікує нашої співпраці з Ним. Є та частина праці, яка залежить від людини, наприклад, вчасно засіяти ниву, вчасно обробити, вчасно зібрати урожай та правильно закласти на зберігання. А є частина, яка залежить від Творця – послати дощ і сонце, зростити і налити колос. У книзі Буття записано, що після того, як

ВДЯЧНІСТЬ



води потоку зійшли з поверхні землі, Бог поклявся Ною, що у всі дні існування землі сіяння й жнива не припиняться: «Надалі, поки існуватиме земля: сіва й жнива, холоднеча й спека, літо і весна, день і ніч не перестануть» (Бут. 8:22). І Творець протягом усіх століть від часів потоку виконував цю обіцянку і буде надалі це робити. Кожний сіяч сіє з надією, що Бог пошле дощ, тепло і сонце, щоб нива дала урожай. Жодна людина своїм розумом чи зусиллям не може це забезпечити. Навіть при штучному зрошенні земель, яке застосовують у посушливих регіонах, користуються Божими джерелами води, які Він створив і заклав у надра землі.

Ісус Христос, будучи Сином Божим, завжди дякував Отцеві. Тим більше ми повинні завжди дякувати. В Євангелії від Матвія описане одне із чудес, які звершив Ісус. Прийшовши до Галілейського моря, Він піднявся на гору, і до Нього прийшло дуже багато людей. Вони привели до Нього кривих, сліпих, німих, калік – і Христос усіх зцілював. Люди дуже дивувалися, коли бачили німих, що розмовляли, кривих, які ходили й сліпих, які ставали зрячими. Вони прославляли Бога. Тоді Ісус покликав Своїх учнів і сказав: «Жаль Мені людей, бо вже три дні вони перебувають зі Мною й не мають що їсти; а не хочу відпустити їх голодних, щоб не поміли в дорозі. А учні відповіли Йому: «Де ж нам узяти стільки хліба в пустині, щоб нагодувати стільки народу?» Тоді Ісус запитав їх: «Скільки хлібів ви маєте?» Вони ж відповіли: «Сім, та кілька рибок». Ісус звелів наро-

дові посідати на землі. І взявши сім хлібів і риби, віддав хвалу, ламав і давав учням Своїм, а учні – народові. І їли всі та й наситились; і назбирали кусків хліба сім повних кошів. А тих, що їли, було чотири тисячі чоловіків, окрім жінок та дітей.» (Мт. 15:32–38). Перш ніж почати роздавати їжу, Христос віддав у молитві хвалу Своему Отцеві, і тоді хліб і риба стали примножуватися у Його руках так, що наситилася величезна кількість людей, ще й зібрали багато залишків. Для Бога не є проблемою дати будь-яке благословення нам, проблемою є наші стосунки з Творцем. Перешкодами являються наша невдячність, невдоволеність, постійні нарікання і навіть звинувачення Бога. У Книзі Буття 26:12 згадується про надзвичайне Боже благословення, дароване чоловікові на ім'я Ісак, – одного року його нива принесла урожай сторицею. Цей чоловік одразу збагатів, а Бог і надалі продовжував його благословляти, бо Ісак вірно жив перед Богом.

Про те, що саме Творець піклується про землю та про людей, які живуть на ній, постійно наголошує Слово Боже. Через цю турботу Бог являє Себе Своему творінню і відкриває людям Свій характер: Всемогутній, Люблячий, Милосердний, Дбайливий та Справедливий. Він хоче, щоб ми були такими ж, як і Він, у своїх вчинках, – не чинили і не бажали зла іншим людям, навіть якщо вони на те заслуговують. Це – вчення Ісуса Христа, і якщо ми вважаємо себе християнами, то повинні так жити: «А Я вам кажу: Любіть ворогів ваших, благословляйте тих,

що проклинають вас, робіть добро тим, хто ненавидить вас, і молитесь за тих, хто кривдить і переслідує вас. Таким чином ви станете синами Отця вашого Небесного, Який повелює сонцю Своєму сходити над лихими і над добрими й посилає дощ на праведних і неправедних.» (Мт. 5:44–45). Ніхто не буде заперечувати, що всі люди землі, як добрі, так і лихі, мають можливість безперешкодно користуватися усіма благами землі, які посилає Творець. Також Слово Боже навчає, що не скоро звершиться суд над лихими ділами. Саме через це люди не бояться чинити зло. Але Божа доброта і довготерпіння до таких людей має лише одну мету – дати їм шанс переосмислити своє життя і перемінити його. То ж як нам не дякувати такому Творцеві?

24-й Псалом розповідає нам про Божу величність. Вся земля і все, що на ній, належить Господу. Бог створив світ на воді і утвердив його на ріках. А далі ставиться запитання: «Хто може піднятися на святу гору Господню і хто може знаходитися в святому храмі Господньому?» Тільки ті, які не чинять зла, які чисті серцем, хто іменем Господнім не клявся надаремно і хто не давав неправдивих обіцянок. Тільки ті отримують Господнє благословення і тільки тих Бог, їхній Спаситель, щедро нагородить. Такі люди прагнуть слідувати за Богом і до Нього звертаються по допомогу.

Автор Книги Псалмів, відомий ізраїльський цар Давид, який жив у X ст. до н.е., записав такий гімн прославлення Творця, який співає Йому природа:

«Перед чудесами Твоїми лякаються народи на всіх кінцях землі; Ти звеселиш країну, де вихід поранку й де вечір.

Ти навідуєш землю і напуваєш її, наділяєш її великим багатством. Божий потік повний води! Ти приготуєш народам хліб, бо такий Твій порядок!

Ти напуваєш борозни її, рівняєш скиби її, розм'якуєш дощами і благословляєш рослинність її.

Ти увінчав рік добротою Твоею, і сліди Твої повні товщ!»

Ростуть буїно левади в пустині, радістю вкриваються узгір'я!

Луги покриваються отарами, а долини проростають збіжжям; все торжествує, все співає!» (Пс. 65:9–14)

Якщо вся природа як досконале Боже творіння звеличує свого Творця, то тим більше ми, створені за образом і подобою Божою, маємо завжди віддавати Йому належну хвалу і подяку. «За все дякуйте, бо така воля Божа про вас...» (1 Сол. 5:18).

Павліна Снівак

ЕСЛИ ИЗВИНИЛСЯ, НО НЕ ИЗМЕНИЛСЯ, ТО НЕ ИЗВИНИЛСЯ. А ЕСЛИ ИЗМЕНИЛСЯ, ТО ТОЧНО ИЗВИНИЛСЯ

В это последнее время особенно хочется поговорить о покаянии. Говоря о покаянии, хочется вспомнить один из библейских персонажей, который является посланником перед Иисусом Христом, чтобы приготовить путь Иисусу. Каждый посланник на земле имел от Бога определенное поручение. Рассмотрим личность Иоанна Крестителя, который должен был приготовить путь перед Господом Иисусом Христом. Основная проповедь Иоанна Крестителя как посланника от Бога была о покаянии. Почему именно тема покаяния была настолько важной, что особенно подчеркивалась им?

У Иоанна Крестителя тоже были ученики. Он проповедовал, как молиться, как поститься. И после его смерти были образованы общины, которые придерживались учения Иоанна. Полной информации обо всем учении не сохранилось, но самое важное – это было учение о покаянии. Позже эти общины слились с христианскими, так как Иоанн еще при жизни указал на Христа и сказал, что «Ему должно расти, а мне умиляться» (Ин. 3:30). Последователи учения Иоанна Крестителя – Аполлос, церковь в Ефесе – присоединились к христианству. Сам Иоанн говорил о том, чтобы люди последовали за Христом. Подготовка пути – основная проповедь о покаянии. Иоанн провозглашал, что покаяние должно быть достойным. Иоанн не смотрел на лица, выражался довольно грозно и обличал людей из любого сословия, начиная от царя, за что и заплатил головой.

Когда мы видим жизнь Иоанна Крестителя, то видим, что он многих обличал во многом, в том числе он обличал царя, что тот не должен был иметь жену брата своего. Царь Ирод был на виду и как власть имеющий он арестовал Иоанна. Люди не любят того человека, который может указать им на их ошибки. Проповедь о покаянии не понравилась и жене Ирода, и она потребовала голову Иоанна Крестителя. Этот факт огорчил царя, но царское слово нерушимо... Иоанн обличал также мытарей и воинов: «Пришли и мытари креститься, и сказали ему: учитель! что нам делать? Он отвечал им: ничего не требуйте более определенного вам. Спрашивали его также и воины: а нам что делать? И сказал им: никого не обижайте, не клеветайте, и довольствуйтесь своим жалованьем.» (Лк. 3:12–14). Говоря современным языком, люди, занимающие должности в правоохранительной сфере, не должны злоупотреблять своим положением. Взятничество, подарки и коррупция были и в те времена. Иоанн открыто говорил и воинам, и религиозным деятелям, и царю, обличая их.

Бог так наполнил силой Иоанна Крестителя, что его проповедь привлекала к нему в пустыню толпы людей. И когда люди приходили креститься, то Иоанн требовал принести достойный плод покаяния. Его не устраивал формальный, обрядовый поход к покаянию. Когда на дереве есть плод, он очевиден. Когда человек кается, то потом должно проявиться то, что человек произнес перед Богом в покаянии.

Рассмотрим, что же такое не формальное, а достойное покаяние. Иоанн говорил «совершите достойный плод покаяния». Совершать – это действие,

совершать – значит входить в процесс, совершить это действие. Покаяние имеет определенную силу. После этого в жизни человека настает момент, когда человек будет абсолютно другим.

Что же случается с покаявшимися людьми? Когда мы говорим об осознанном покаянии как о поступке, который человек сам должен совершить, то перед этим он должен признать, что действительно есть Бог, что он сам грешен и должен обернуться в сторону Бога.



Покаяние – осознанный поступок. Человек совершает осознанное изменение в своей жизни, понимая, что в его жизни было не так, что было грехом перед Богом. Во время покаяния обязательно человек жалеет о том, что до сих пор он неправильно жил перед Богом. Если этого не происходит, если он не чувствует вины перед Богом, то это не есть достойный плод покаяния. После осознания своих поступков, сожаления о неправильном образе жизни человек начинает жить по-новому, обращившись лицом к Богу. Это и есть истинное покаяние. Сила покаяния настолько велика, что до конца жизни отвечает за измененный образ жизни человека. Одно истинное покаяние достаточно, чтобы человек до конца жизни оставался с Богом, даже если он не успел совершить больших дел, принять водное крещение, потому что покаяние – это полное изменение жизни. Покаянный человек не может погибнуть. Иоанн Креститель говорил: покаяйтесь, чтобы вам не погибнуть. Покаяние спасает от гибели, даже если оно произошло в конце жизни, и человек не успел совершить перед Богом больших дел. Само покаяние – это большое дело, если оно действительно наполнено чувством сожаления за неправильно прожитую жизнь. Оно даёт свободный и спокойный вход в царствие Божье. Покаянные люди меняются на глазах: не прелюбодействуют, не употребляют алкоголь и наркотики, не крадут, не убивают. Факт осознанного покаяния есть первый попечитель души. За ним даже не надо особо следить, чтобы он не попал в грех. Само покаяние следит за ним. Каждый новый день покаянный человек подтверждает своё покаяние. Оно обращивает его совсем в другую сторону. Он отказывается от неправедных доходов, от внебрачных связей и т.д. Сила покаяния освобождает человека от влияния всяческих зависимостей. Такой человек в рассуждении, в поиске, в изменении. На основе первого плода – покаяния – идут другие плоды. Покаянный человек становится воздержанным, чтобы впоследствии не грешить. Это второй плод – воздержание от греха, гнева, раздражения. Написано: «Но ныне, когда вы освободились от греха и стали рабами Богу, плод ваш есть святость, а конец –

жизнь вечная» (Рим. 6:22). Святость – это продолжение покаяния, потому что человек в своём осознанном изменении направляет себя в сторону святости, которую Библия описывает тоже как плод. Покаяние – это сила, которая ведёт нас в вечность. Оно помогает развивать в себе мир, любовь – те божественные качества, которые появляются тоже как плоды в нашей жизни.

Пророк Иона был послан Богом проповедовать о покаянии в Нине-

Когда человек кается, из его жизни уходит много скорбей, болезней, определённого рода наказаний. В его жизни теряют силу проклятия, как собственные, так и наведённые, заработанные предками. Это новая эпоха в жизни человека. Человек исключается из числа обречённых на гибель и попадает в число тех, кто имеет благословение и мир. А все земные испытания и искушения он проходит намного легче, чем раньше. Он связан своей судьбой с Богом, он до-

верил свою жизнь Богу, с каждым днём спасение ближе, чем в тот день, когда он покаялся. Об этом говорит Писание. Бог не раз приводил множество людей из разных племён и народов к покаянию. Бог долготерпит, чтобы люди осознали и пришли к покаянию. А люди спят и просыпаются со своими планами, мечтами, желаниями, не задумываясь о том, что ещё один день перед Богом продлился на земле для того, чтобы, возможно, какое-то количество людей покаялось. Мы видим в Евангелии, что все посланники Бо-

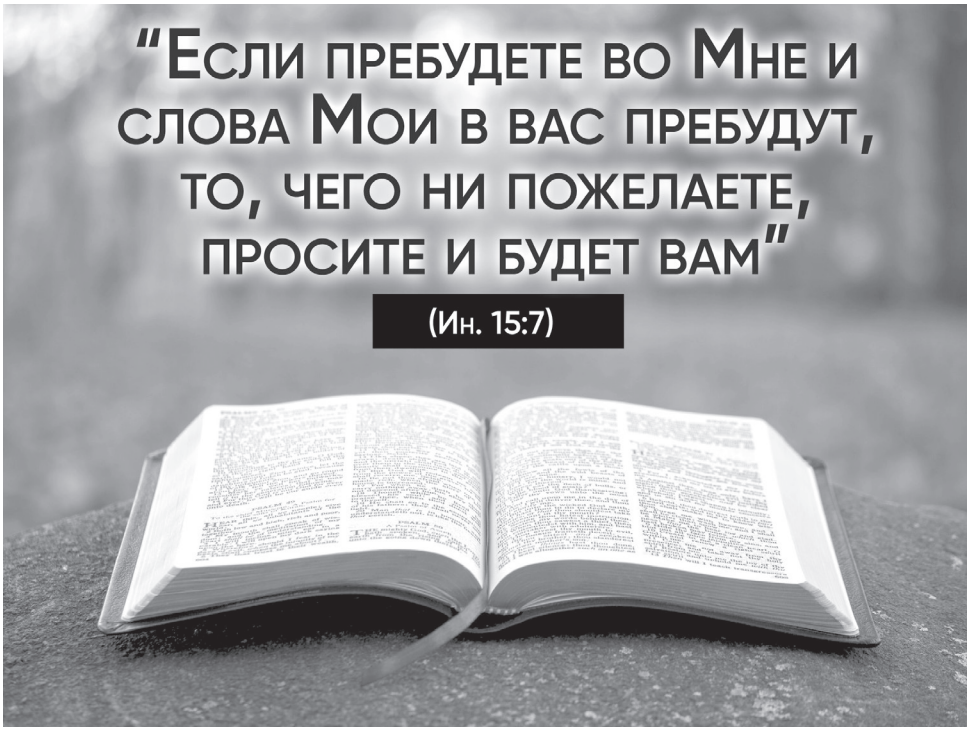
га, провозглашая о Боге и Его святости, провозглашали параллельно, что жить с Богом без покаяния невозможно. Христос говорил: «...если не покаетесь, все так же погибнете» (Лк. 13:3). Ап Павел говорит: «Бог ныне повелевает людям всем повсюду покаяться» (Деян. 17:30). Эти слова актуальны и для нашего времени, потому что в наше время человечество ещё больше развилось и грех стал разнообразнее, «увлекательнее», чем во времена Христа. Можно ли избавиться от этих грехов? Можно ли прийти к Богу? Можно, если есть достойный плод покаяния. Не страшна любая зависимость, если есть достойный плод покаяния. Истинно покаявшийся человек никогда не будет стесняться открыто провозглашать о своем осознанном поступке. После покаяния следуют другие поступки: человек начинает открыто жить по заповедям Божиим, покаяние является своеобразным душепопечителем и не даёт человеку опять возвратиться в прошлые грехи. Покаяние не есть угнетение, а один из самых ценных моментов жизни, самое важное решение, направление в жизни. Оно даёт человеку силу до конца остаться верным Богу. Покаяние отвечает за многое: приход к Богу, открытое исповедание перед людьми своего нового выбора, отказ от греха, как бы привлекателен он не был для человека и с чем бы его ни связывал.

Библия говорит: «...на небесах более радости будет об одном грешнике кающемся, нежели о девяти праведниках, не имеющих нужды в покаянии» (Лк. 15:7).

Бог и Его ангелы очень ценят людей, которые осмелились вырваться из грешного общества и открыто жить на земле по заповедям Божиим. Да поможет нам Бог остаться верными Ему, а тем, кто ещё не покаялся – поспешить, не откладывая, совершить осознанный достойный плод покаяния. Хочу повторить слова из Писания: «Бог повелевает (не просит, не умоляет – авт.)...», как Творец, как Создатель, потому что наш неправильный образ жизни никогда не будет принят Богом. Он будет принимать только покаянных изменённых людей, отрекшихся от неправильного образа жизни. Совершить покаяние – не трудно. Ныне Бог хочет, чтобы все люди покаялись и достигли спасения.

Саркис Исоян

ЖЕЛАНИЯ



Однажды, услышав на христианском браке от ведущего выражение: “хотеть не вредно”, я почувствовал в своём духе неодобрение этих общепринятых слов и стал размышлять: а так ли это? В памяти всплыли конкретные случаи, связанные с молодыми сёстрами-христианками, когда они хотели устроить свою жизнь с любимившимися им братьями во Христе. И как велики были последовавшие за этим разочарования, боль, страдания, когда это не сбывалось! Не являлось ли это расплатой за “хотение” – плотское пожелание, за мысль, пропущенную и не оставленную вовремя? Подобное случалось и с братьями. Одна диавольская стрела, попавшая в мечтательную среду юноши или девушки, приносили горькие последствия. Да кто из пожилых людей этого не знает?

Сколько искренних, хороших людей было втянуто в область желаний, из-за чего впоследствии они получили глубочайшие ранения! Многие из них так и не смогли оправиться духовно и выжить. Сколько огорчённых, обиженных ушло от Христа из-за того, что в своё время они посчитали, что их желание должно быть угодным Господу. Сколько молитвенных усилий расходуют искренние христиане, прося у Бога того, что в случае получения ими просимого, погубит их! Но ещё более осознавать то, что именно этим, всем известным оружием, сатана побеждает всё новые и новые жертвы в каждом поколении.

Итак, хотеть вредно или не вредно?

Вспоминается заповедь, данная Богом: **«Не желай жены ближнего твоего и не желай дома ближнего твоего, ни поля его, ни раба его, ни рабы его, ни вола его, ни осла его, ни всего, что есть у ближнего твоего»** (Исх. 20:14; Вм.5:21)

Нарушение заповеди Божьей – грех. Желание того, что не принадлежит нам по праву, является грехом. Ну а как насчёт того, что сегодня не является моим, а завтра, если хорошо постараться, может и будет моим? Например: я хочу иметь такую-то машину, такой-то дом (размер, стиль постройки, цвет и т.д.). Нет, я не желаю того, что принадлежит брату, но желаю такое же самое или лучше. Это вроде бы и не грех. Как насчёт этих желаний?

Ведь Христос Сам сказал: **«...чего ни пожелаете, просите, и будет вам»** (Ин. 15:7). Значит, согласно Слову Божьему, я не только имею право на свои пожелания, но и на их исполнение.

В начале 80-х годов подобное учение стало просачиваться с Запада и из Южной Кореи – учение процветания и успеха, сущность которого утрированно можно выразить так: человек меняется местами с Богом. Человек указывает и руководит, а Бог должен служить человеку и исполнять его желания. И всё это не за какие-то человеческие заслуги, а лишь потому, что человек уверовал и стал называть себя христианином. Всё исключительно по вере.

Апостол Павел писал: **«Но те, которые Христовы, распяли плоть со страстями и похотям.»** (Гал. 5:24).

А согласно новому учению, не только нет необходимости распять плоть с её желаниями, но можно вынудить Господа эти желания исполнять. Разве это не чудесно?

Сколько уверовавших подхватило это, приятное для плотских ушей, учение! Сколько самоуверенных и напыщенных христиан это учение породило! А за этим последовали разочарования и потеря веры. И хотя несостоятельность данного учения очевидна при проверке Словом Божьим, но и сейчас многие христиане остаются под влиянием этой опьяняющей теории.

«Потому туда же обращается народ Его, и пьют воду полною чашею» (Пс. 72:10). Но всё ж таки, как насчёт этого места в Священном Писании: **«чего ни пожелаете, просите, и будет вам»** (Ин. 15:7)?

Давайте прочтём это место из Евангелия Иоанна 15:7 полностью, не вырывая из контекста: **«Если пребудете во Мне и слова Мои в вас пребудут, то, чего ни пожелаете, просите, и будет вам»** (Ин. 15:7).

Что означают и к чему обязывают слова: **если пребудете во Мне и Слова Мои в вас пребудут?**

Пребывать во Христе и оставаться прежним самим собой невозможно, ведь пребывание во Христе изменяет человека.

«Соединяющийся с Господом есть один дух (с Господом)» (1Кор. 6:17).

А когда христианин соединён с Господом и имеет один дух с Ним, то чего он желает? Конечно, того же самого что и Господь! Итак, слова:,,

Если пребудете во Мне и слова Мои в вас пребудут...» означают **слияние со Христом.**

«Ибо в вас должны быть те же чувствования, какие и во Христе Иисусе» (Флп. 2:5).

Именно об этом говорит Библия: **«...имейте одни мысли, имейте ту же любовь, будьте единомышленны и единомысленны»** (Флп. 2:2).

Если каждое отдельное дитя Божье будет иметь один дух с Господом, то и между собою такие дети Божии будут единомысленны. Поэтому человек, пребывающий во Христе, может желать лишь того, что угодно Господу, как написано: **«потому что Бог производит в вас и хотение и действие по [Своему] благоволению»** (Флп. 2:13)

А в отношении плотских желаний сказано:

«Просите, и не получаете, потому что просите не на добро, а чтобы употребить для ваших вожделений» (Иак. 4:3).

«А желающие обогащаться впадают в искушение и в сеть и во многие безрассудные и вредные похоти, которые погружают людей в бедствие и пагубу» (Тим.6:9).

«Итак, кто хочет быть другом миру, тот становится врагом Богу» (Иак. 4:4).

Из вышеприведенных мест Священного Писания мы видим, что плотские желания не только приводят к искушениям, бедствиям и многим скорбям, но и могут сделать нас врагами Богу. Но что опасней всего, что иные плотские желания выглядят как духовные и обоснованные Священным Писанием – так что различить их бывает почти невозможно. Вот пример. Один молодой брат, служивший в Советской армии далеко на Севере, увидел большую нужду в миссионерах в той местности, где он проходил воинскую службу. По возвращении домой, на Украину, он принимает решение вернуться назад, в ту местность для постоянного жительства и духовного труда. Этот брат считал, что его решение, сопряжённое с лишениями и жертвенностью (оставить прекрасную церковь, родственников, друзей ради духовной целины), безусловно, должно быть приятным Богу. Но у Бога был о нём другой план. И в дальнейшем он убедился в этом.

«Мои мысли – не ваши мысли, ни ваши пути – пути Мои, говорит Господь».

Но как небо выше земли, так пути Мои выше путей ваших, и мысли Мои выше мыслей ваших» (Ис. 55:8,9).

Если размышлять логически, то вышеуказанный брат размышлял по Слову Божьему, которое говорит: **«Идите по всему миру и проповедуйте Евангелие всей твари (всем народам)»** (Мар.16:15).

Это общая воля Божья. Но у Бога есть план относительно каждого отдельного человека и каждый должен познавать волю Божью сам, как написано: **«Только каждый поступай так, как Бог ему определил...»** (1Кор. 7:17).

«Испытывайте, что благоугодно Богу...» (Еф. 5:10)

«Итак, не будьте нерассудительны, не познавайте, что есть воля Божия» (Еф. 5:17).

Возвращаясь к теме о желаниях, нужно сказать следующее.

1. Есть желания которые производит в человеке Бог: **«Потому что Бог производит в вас и хотение и действие по [Своему] благоволению»** (Фил.2:13).

2. Есть желания плотские, которые приведут христианина ко многим скорбям.

«А желающие обогащаться впадают в искушение и в сеть и во многие безрассудные и вредные похоти, которые погружают людей в бедствие и пагубу» (Тим.6:9).

3. И есть желания которые являются открытой враждой против Бога.

«Итак, кто хочет быть другом миру, тот становится врагом Богу» (Иак. 4:4)

Всё сказанное выше приводит нас к смирению и зависимости от Бога. По этому поводу апостол Павел писал:

«По данной мне благодати, всякому из вас говорю: не думайте [о] [себе] более, нежели должно думать; но думайте скромно, по мере веры, какую каждому Бог уделил» (Рим. 12:3).

«...не высокоумствуйте, но последуйте смиренным; не мечтайте о себе.» (Рим. 12:16)

О Господи, сохрани нас от таких желаний, которые огорчат Тебя и нас могут привести к падению! Пусть в нашей жизни будет лишь Твоя воля! Это самое лучшее, что мы можем желать в нашей жизни. Александр Борисенко

Лине звістка одна за одною:
Катаклізми, конфлікти, хвороби...
Деся міста затопило водою,
Помирають від лиха народи.

Там війною іде брат на брата,
Непокірні батькам стають діти,
Хтось самотнім лишивсь
помирати,
Комусь біль вже несла терпіння.

У життєвій важкій круговерті
Прагнуть люди багато звершити
Й дуже сильно лякаються смерті,
Та, на жаль, не бояться грішити...

А що завтра на людство чекає?
Скільки ще залишилося часу?
Світ кругом у гріхах потопає,
Беззаконням наповнює чашу.

На смоковниці листя зелене,
Скоро гірко земля заридає...
Час останній ступає на землю!
Хай пробудиться той, хто дрімає!

Хоча вісті невітніні повсюди,
Та звучить ще і Добра новина:
Хай спішать примиритися люди
Із Отцем через кров Його Сина.

Він готовий від смерті спасати
І чекає на кожну людину.
Хто життя Йому встигне віддати -
Не страшно тому світу кончина!

Бог не прагне когось погубити,
Він любов Свою щедро дарує,
Та, на жаль, людство хоче грішити,
Добру звістку немовби й не чує.

Та у Бога велике терпіння,
Його милість усе покриває,
Ще дарує Він людству спасіння,
Із любов'ю, як Батько, чекає.

Він покається всіх закликає,
Ніжно стукає в серденька двері.
Хтось почує - в ту ж мить відкриває,
Хтось - не прагне із Ним повечерять.

Можна слухати вістку й не чути,
Можна втратити шанс
на спасіння,
Треба людям нарешті збагнути,
Що закінчиться Боже терпіння!

Звідусіль линуть різні новини...
За якими, мій друже, ти стежиш?
Хто Господній - у небо полине...
Перевір, чи до Нього належиш?

Леся Данильчик

Як часто вам доводиться в житті здавати екзамени? Коли мені було шість років, я, як усі діти того часу, закінчила дитсадок і моя мама гордо заявила: «Коли літо скінчиться, тобі буде сім, ти підеш перший раз у перший клас, але перед тим тобі доведеться здати екзамени, бо інакше тебе не візьмуть в школу». Ох, як я тоді хвилювалася!.. Про свої переживання я нічого не казала батькам, але прийшла до брата з питанням «що воно таке – екзамени?» На той час мій брат вже встиг перейти з третього класу в п'ятий (як було це в ті часи) і здати свої перші вступні екзамени до середньої школи. Отож, він мені сказав, що мій екзамени – це перевірка знань, і перш ніж мене візьмуть до школи, то вчитель має поставити мені оцінку «5», якщо я добре знаю літери, цифри і як читати деякі слова. І «2», якщо геть нічого не знаю... Тоді ми знайшли вдома старий буквар, і потайки брат мене вчив рахувати, читати і писати. Свій перший екзамени я здала добре за винятком останнього запитання від вчительки, що це за буква «ж»? І хоч я ту букву знала, але забула у потрібний момент...

Тоді цей випадок навчив мене, що екзамени – це не жарт, адже від нього залежить майбутнє. З того часу до будь-якого екзамени я готувалася ретельно. А по закінченні вищого навчального закладу мої екзамени не скінчилися. В простому повсякденному житті мені постійно доводиться вивчати щось нове і здавати іспити чи то з різних курсів, на яких навчаюсь, чи то із повсякденних викликів опанування чогось нового або знаходження виходів із різних ситуацій. Не можу сказати, що маю стабільне і спокійне життя без жодних викликів, адже знову змінила країну проживання і знову маю багато чого до опанування, як мінімум – вивчати нову мову, проходити адаптацію, в тому числі тепер вже і до сімейного життя.

Впевнена, ви також здаєте успішно свої щоденні екзамени. Особливо ті, від яких залежить якість вашого життя.

Інколи життя набирає обертів, швидкості. І в навчанні ми не замислюємось над тим, щоб перевірити себе, свої знання і проаналізувати свою практичну діяльність. Якщо ми християни, то зростаємо не тільки у фізичному плані у своїх сферах, але і в духовному

ЕКЗАМЕН

плані також. І часом екзамени до нас приходять у неочікуваний момент... Тобто тоді, коли ми не мали можливості ретельно підготуватися.

І якщо про життя в світі, то можна сказати, що ми про нього дбаємо і вчимося на результат. Адже від пройденого навчання залежить наше матеріальне забезпечення і наш щоденний комфорт. Та якщо говорити про духовний наш стан, то чи готові ми до екзаменив? І чи взагалі готові їх здавати, з того навчання, яке отримали, будучи в Церкві? Чи Слово Боже, яке проповідується, для нас важливе? І слухаючи, чи ми розуміємо його? А якщо розуміємо, то чи пам'ятаємо і дотримуємось в повсякденному житті?

Здаючи свій перший екзамени в житті у перший клас, я забула, що це за буква – «ж», але в усіх інших питаннях не розгубилася і дала правильну відповідь. Зазначу, що з того часу я не розучилася читати, писати і рахувати... Але ті знання, котрі важливі для духовного розвитку, я загубила з часом, а інколи навіть і не здобула, маючи таку можливість, тому що не були вони пріоритетом.

Найоманливішим відчуттям є те, що ми вважаємо себе мудrimi і розумними. Що вже все вміємо і знаємо, особливо, якщо проповідується про щось, що ми раніше досліджували, вивчали чи чули. І коли ми так вважаємо, то, як наслідок, не слухаємо уважно, не сприймаємо Слово Боже, а разом з втратою Слова Божого втрачаємо Бога, оскільки поступово віддаляємось від Нього.

У неділю ми як зазвичай прийшли до Церкви зранку і очікували звичайного служіння,

Тож віра від слухання,
а слухання через
Слово Христове



ДО РИМЛЯН 10:17

але ймовірно у Бога був зовсім інший план. Ми дізналися, що сьогодні екзамени і після прославлення не слухали проповіді, але отримали по дві картки паперу та по п'ять запитань. Здавалося б, що тут складного – відповісти всього лише на п'ять питань з того, чого нас навчав пастор протягом останніх двох місяців? І це ви-

явилося складним завданням... Я не здала екзамени, а ви б здали? І я б з легкістю могла знайти причини свого провалу та виправдати себе, але натомість вирішила прийняти цю ситуацію як урок, котрий Господь подарував мені, аби я прокинулася, аби моя свідомість була присутня в моменті теперішньому, щоб життя не проходило повз мене, поки моя свідомість далеко від реальності – в минулому, майбутньому. Чи поки я думаю про себе, що вже і так все знаю. На цьому уроці Бог через слово пастора нагадав мені про те, що має бути для мене пріоритетом Його Слово. Пастор сказав одну важливу річ: «Якщо Слово, яке проповідується сьогодні, вами не сприйняте і залишилося незрозумілим, то завтра, коли потрібно буде його застосувати на практиці, ви не будете здатні цього зробити».

В Біблії написано: «Отже, віра від слухання, а слухання від слова Божого.» (Рим 10:17). Господь залишив для нас Слово, щоб ми могли навчатися і розуміти Його. Він поставив для нас вчителів в Церкві, щоб вони роз'яснювали нам, коли ми не розуміємо. І Він зробив нас Церквою, щоб ми прославляли Його і щоб були Його інструментами в житті людей світу цього. Наше завдання не приводити людей в Церкву, але вказувати на Христа.

Та хорошим інструментом є той інструмент, який добре виконує свою роль, а поганий не вартує навіть того, щоб займати місце в оселі...

Добрий інструмент в будь-який час виконає свою роботу добре, подібно як добрий слуга, на якого завжди можна розраховувати. Добрий слуга Господній завжди готовий до того, щоб служити в будь-який час. Саме такому слугі можна довірити багато. Бо він був вірний малому і залишається вірним у великому: «Господар його сказав йому: Гаразд, стараний і вірний слуго! У малому ти був вірний, над багатьма тебе настановлю; увійди в радість господаря твого.» (Матвія 25:23).

Бо ж такий слуга слухає Слова Божого. Приймає і виконує його. Слуга, який уважно слухає і прагне зрозуміти та виконати Слово Боже – зростає, адже йому можна довірити з кожним днем все більше. І навпаки, той слуга, який слухає неухважно, не здатен зростати. Слова, які він чує, не сприймаються ним як важливі, і подібно до насіння, що вкинуте у ґрунт добрий, проростають і заглишуються бур'яном та йдуть в небуття...

Я не здала в неділю іспит із п'яти запитань, ледве відповіла правильно на два. Посіяне Слово в моєму серці переміг бур'ян. Ця неділя стала мені доброю наукою – бути готовою до того, що завтра доведеться здавати екзамени. Бути уважною до Слова, яке Бог приготував на сьогодні, аби навчити мене чогось більшого, аби мені довірити завтра більше.

Людина втратити Бога може легко. Їй достатньо для цього перестати духовно зростати. Перестати бачити світло і зосередитися на тому, щоб здобути достойне життя в цьому світі. Не впадаю в крайність, що достойне життя – це погано, але скажу, що зосередженість виключно і лише на ньому віддаляє від Христа навіть доброго християнина.

Хто знає Бога і Його Слово, той перебуває у світлі, хто ж не сприймає Слово Боже або не уважно слухає, той не може побачити світла – проста істина: «Ісус відповів: чи не дванадцять годин є у дні? Хто ходить удень, той не спотикається, тому що бачить світло світу цього; а хто ходить уночі, спотикається, бо немає світла з ним.» (Івана 11: 9–10). Давайте обирати перебувати у світлі!

Оксана Нестеренко

Я - Світло,
а ви не бачите Мене;
Я - Шлях,
а ви не ідете за Мною;
Я - Істина,
а ви не вірите Мені;
Я - Життя,
а ви не шукаєте мене;

Якщо ви нещасливі, то не звинувачуйте Мене!

Я – Вчитель,
а ви не слухаєте Мене;
Я – Господь,
а ви не скоряєтесь Мені;
Я – ваш Бог,
а ви не молитесь Мені;
Я – ваш найкращий Друг,
а ви не любите Мене.



ЯКЩО ВИ ХОЧЕТЕ ПОКАЯТИСЬ, ТО ПОМОЛІТЬСЯ ЦІЄЮ МОЛИТВОЮ

«Владико Господи, що створив небо і землю, і море, і все, що в них! Ти послав Сина Свого Ісуса Христа в цей світ заради нашого спасіння. Ти віддав Його на страту за гріхи наші, щоб Ісус викупив нас Своєю кров'ю. Я усвідомлюю, що я грішний (грішна) і що відплата за гріх — смерть. Я каюсь у всіх своїх гріхах та відрікаюсь від них. І прошу Тебе, Боже, прости мене в Ім'я Ісуса Христа, Сина Твого. Я приймаю Тебе, Господь Ісус, як свого особистого Спасителя і приймаю спасіння, за яке Ти заплатив Своєю власною кров'ю. Я вірю, що Ти вмер на хресті Голгофському за мої гріхи та воскрес із мертвих для мого виправдання. Будь моїм Господом та доведи мене до святих небесних осель. Прийми мою молитву до престолу милості та благодаті Твоїї. Я дякую Тобі, Господь Ісус, що Ти прийняв мене, увійшов у моє серце та зробив мене новою людиною. Амінь!»

Дай собі шанс – звернись до Бога

Запрошуємо Вас на богослужіння, де Ви можете почути Слово Боже і де помоляться за вас.

Адреса: м. Вінниця, вул. Ватутіна, 13. ПТ – 19:00, НД – 10:00, 18:00.

Нашу газету можна прочитати на сайті <http://church-logos.org/> Евангельская церковь «LOGOS» Варшава

Коли прочитаєте газету – не викидайте; будь ласка, передайте її іншим

ЯКЩО ВИ БАЖАЄТЕ ПІДТРИМАТИ НАС ФІНАНСОВО АБО ВІДПРАВИТИ ВІДГУКИ ПРО ГАЗЕТУ, ТО ЦЕ МОЖНА ЗРОБИТИ ПО НИЖЧЕВКАЗАНИХ АДРЕСАХ.

Свідцтво про державну реєстрацію друкованого засобу масової інформації Серія KB № 20494-10294ПР	Електронна адреса: christiannewspaper2017@gmail.com Поштова адреса: м. Вінниця, вул. Стрілецька-101, кв.4	Засновник та гол. редактор: Ісоян Карен Григорі Коректор: Олена Ронжина, Відповідальний редактор: Костянтин Скобелев	Наш рахунок в ПРИВАТБАНКУ для гривневих надходжень (благодійних внесків) – № рахунку: 26205880550147 МФО 305299, ОКПО 14360570 ВФ ПАТ КБ «ПРИВАТБАНК» Призначення платежу: Благодійні внески Для зарахування карту № 5168 7574 0249 7244 Ронжина Олена Анатоліївна	Надруковано: ТОВ «Прес Корпорейшн Лімітед», м. Вінниця, вул. Чехова 12а, тел.: (0432)55-63-97. Зам.2120709 Наклад: 2000 примірників.
--	---	--	---	--